SYMBIONT

Přeložil Milan Pohl

Adrian Tchaikovsky

ADRIAN TCHAIKOVSKY

SYMBIONT

Alien Clay
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2024

First published 2024 by Tor, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025
Translation © Milan Pohl, 2025
Cover art and ilustration © Martin Poláček, 2025
ISBN 978-80-88626-64-0
ISBN 978-80-88626-65-7
ISBN 978-80-88626-66-4
ISBN 978-80-88626-67-1

VŠEM, KDO BOJUJÍ
PROTI MANDÁTU

OSOBY

Vybraná část lidských zdrojů přidělených k pracovní kolonii na planetě Imno 27g, neformálně označované jako „Pec“. Z pověření Vládního Mandátu Země:

VLÁDNÍ PERSONÁL

komandant **Terolan**
doktorka **Nimell Primattová** – vedoucí biovědeckého týmu
„Fip, **Fup a Fop“** – biovědci
Vessikhan – vedoucí archeologického týmu
Ylse **Rasmussenová** – bývalá vedoucí vědeckého sboru
Mox **Calwren** – inženýr
Suiye – poručík ostrahy

PRACOVNÍ SÍLY

doktorka **Helena Croanová** – vedoucí pomocných dokumentátorů
profesor **Arton Daghdev** – pomocný dokumentátor
Ilmus **Itrin** – pomocný dokumentátor
Parrides **Okostor** – pomocný dokumentátor
Marquaine **Ellová** – pomocná dokumentátorka; odepsána (přijatelné ztráty)

Clemmish **Berudha** – člen podpůrných pracovních sil
Armiette **Graisleová** – členka podpůrných pracovních sil
Alaxi – členka podpůrných pracovních sil

Vertegio **Keev** – vedoucí exkurzního týmu
Greelyová – exkurzionistka
Hakirová – exkurzionistka
Yeremy – exkurzionista
Okritchová – exkurzionistka

Shoer – člen podpůrných pracovních sil
Frithová – členka podpůrných pracovních sil

Booth – údržbář

ČÁST PRVNÍ LIBERTÉ

01

Vyprávění se prý rozhodně nemá začínat probuzením, ale když jste posledních třicet let spali tvrdým spánkem, jiný začátek se vám bude těžko hledat.

Možná začít probuzením a skončit usnutím na věky věků.

Jak mě informovali, „tvrdý spánek“ je odborný termín. Tvrdý proto, že jste při něm vypnutí, vysušení, zmrazení pro cestu od hvězdy k hvězdě. Dovedli tu metodu k dokonalosti – pokaždé trvá jedenáct minut, s přesností hodinového stroje. Loď plná vyvrhelů vysušených na cosi, co… no, chtěl jsem říct „co přežije třeba věčnost“, ale takhle to samozřejmě nechodí. Vy to *nepřežijete*. Zemřete, avšak velice konkrétním, rychomrazicím způsobem, díky kterému vás můžou na místě určení zrestartovat víceméně v takovém stavu, v jakém jste byli předtím. Po všem tom šíbování, co by nevratně, natrvalo zabilo každého, koho by předem nevysušili.

Napumpují vás břečkou, která vás roztáhne víceméně do vašich původních rozměrů – všimněte si, že slovem „víceméně“ se to v tomhle procesu jen hemží. Je to exaktní věda, ale nikdo se při ní nestará o vaše přesné já. Vaše myšlenkové procesy nenavážou tak docela tam, kde přestaly. Krátkodobá paměť se neuchová; čerstvé mentální dráhy to zmrazování prostě nepřečkají. Začínáte tedy probuzením, protože v tu chvíli nic jiného nemáte, aspoň dokud se vám nepodaří navázat jakés takés spojení se staršími vzpomínkami. Víte, kdo jste, ale nevíte, kde jste a jak jste se tam dostali. Zní to děsivě? Pak dovolte, abych vám pověděl, do čeho se vlastně probouzíte: do opravdového pekla. Burácení kolosálního strukturálního poškození, jak se všude kolem vás rozpadá loď. Drtivé trhnutí, se kterým se malá bublina z průhledného plastu, v níž cestujete, uvolňuje a začíná padat. Kakofonie vibrací pronikající zakřiveným povrchem dovnitř k vám: smrtelné křeče vesmírného plavidla, jež vás doneslo až sem, do prázdnoty, a teď se láme na kusy. Pod vámi je svět, o kterém nic nevíte, aspoň v tu chvíli ne. A nad vámi jen smrtící dálavy vesmíru. Skutečnost, že je tu vůbec nějaké dole a nahoře, dává tušit, že planeta už vyhrála boj o vaši duši a vy se řítíte k ní. Nejstarší strach opičího lidstva; strach, který nutí nemluvňata bezmyšlenkovitě zatínat gumovité pěstičky. Tak hluboký pád v nemilost, o jakém se lidstvu ani opolidstvu ani nesnilo.

Všude kolem sebe vidíte skrze celuloidové stěny svého vězení další sobě podobné. Bez ostatních hříšníků, mezi kterými byste trpěli, by to přece nebylo to pravé peklo. Kaž-dý vězí ve své vlastní bublině, odtržené od drolící se lodi. Tváře zkřivené děsem: ječí, buší do stěn, oči jako studny, ústa jako brány hrobek. Odpusťte mi ty přepjaté popisy. Jsem ekolog, nikoli básník, pouhá biologie však nemůže patřičně vystihnout hrůzný pohled na pět desítek lidských bytostí, zčistajasna oživených, aniž by chápaly proč, stejně jako to nechápete vy sami, a loď se v tom dopuštění tříští na trosky a pod vámi narůstá planeta, hladový chřtán její gravitační studny. Panebože! Jen při té vzpomínce se mi dělá zle. A uprostřed všeho toho chaosu se mi vybavuje: *Já jsem ekolog.* Venku ve vesmíru, kde ani žádná ekologie není. Umíte si představit zbytečnější střípek sebepoznání?

Někteří z nás se neprobudili. Kolem mě se řítí přinejmenším dvě bubliny, které v sobě mají jen vyschlou mrtvolu. Jejich systémy selhaly. Odborný pojem zní „přijatelné ztráty“; další nevítaný koncept, na který se znenadání rozpomínám. Vždycky se najde někdo, kdo se na místě určení neprobudí. Budou vám tvrdit, že při tak dlouhých cestách je to nevyhnutelná daň entropii. A možná že je. Anebo možná ti, kteří se neproberou, patří k nejzarputilejším potížistům. Známou tvář těžko poznáte, když je z ní v podstatě jen lebka potažená kůží, zbavená povědomých tkání. Mně však připadá, že vidím, jak kolem mě sviští moje stará kolegyně Marquaine Ellová. Přivezli ji sem až ze Země; sice ten proces osekali až na minimální náklady, ale výsledek je stejný, jako kdyby ji prostě hodili do spalovny.

S připomínkou minimálních nákladů přichází další zjištění. Dalších pár neuronů obnovuje přeťatou známost a přináší zásadní, byť neblahé pochopení. A sice že tohle všechno je *záměr*. Žádné traumatické ztroskotání Hespera. Nikoli chyba programu, nýbrž jeho funkce. Posílat lidi do vesmíru bývalo drahé – a v případě lidí, na kterých záleží, je to drahé dodnes. Musíte se postarat, aby převoz zaručeně přežili, zajistit jim skutečnou lékařskou péči a podporu života, sem tam je probouzet a kontrolovat jejich křehoučké duševní i tělesné zdraví. A především musíte zařídit způsob, jak je po skončení služebních povinností odvézt *zpátky domů*. To znamená velké drahé lodě, které zvládají složité věci včetně dotankování paliva, zpomalování, zrychlování, změny směru.

Ale pokud chcete jen doručit několik trestanců do pracovního tábora na odlehlé planetě, jelikož tohle je podstatně lacinější a jednodušší než na takovou práci posílat stroje, pak si nemusíte dělat starosti s tím, jak je dopravit zpátky. Protože oni už se nevrátí. Je to rozsudek na doživotí, jednosměrná cesta. Do hlavy, která spolu se zbytkem mého těla padá do náruče Imno 27g, se mi sypou další nemilá odhalení.

Asi bych měl čerstvě oživenými pěstmi tlouct zevnitř do bubliny, jenže ona se točí a točí, pryč od rozpadající se lodi, a svět pode mnou se pořád zvětšuje. Prázdnota se mění v žlutomodrou oblohu. Může mít něco žlutomodrou barvu? Na Zemi ne, ale tohle je obloha na Imno. Modrá díky kyslíku, který biosféra planety vypumpovala do atmosféry coby vedlejší produkt svých metabolických pochodů, zrovna jako na Zemi. A žlutá díky řídkým mračnům vzdušného planktonu. Anebo spíš žlutočerná, vzhledem k jejich tmavému fotosyntetickému povrchu. Modrožlutočerná barva by neměla existovat, a už vůbec by to neměla být barva oblohy.

Padáme. V určité fázi se otvírají padáky z tenoučkého průhledného plastu. Jen se dotknou atmosféry, už začíná jejich biodegradace. Podobně jako sama loď jsou vyrobeny tak, aby vydržely nejkratší potřebnou dobu ke splnění svého úkolu. Loď, ten bezejmenný kus plastového smetí, vytištěný v celku na oběžné dráze Země, v podstatě jen jednorázový motor plus přepravní modul, kam nás nasázeli jako hrášky. Plato na vajíčka, které mělo svůj mrtvolný náklad odvézt vesmírem k jedné z momentálně „rozpracovaných planet“, řečeno hantýrkou Expanzního oddělení Mandátu. Odvézt nás k Imno 27g a pak se ve svrchní atmosféře rozpadnout. Roztříštit se na kusy a nechat jednorázové lékařské jednotky, ať ty mrtvoly resuscitují ve skučící zatracence řítící se vstříc zkáze. Někteří z nás se toho budíčku nedožili, další nepřežijí přistání. Zkáza čeká nás všechny, to si pište, a někteří se prostě jen načekají déle než jiní. Padák se mi roztáhne tak prudce, až mi zavrže v kostech; vidím několik dalších, podobným způsobem vytržených ze zubů planety, ale i pár nešťastníků, kterým se padáky vůbec neotevřely. Pořád ječí, jako by si pamatovali dost na to, aby chápali, že co nevidět zase zemřou.

Mě ale nezabije ani nepodařené probuzení, ani pád z horního okraje atmosféry. Neodepíšou mě v účetních knihách jako přijatelnou ztrátu. Musejí velice pečlivě propočítat přesnou výši nezbytných nákladů a přesné procento ne-úspěšných transportů – čili mrtvých lidí –, jež to obnáší. Kdo by taky chtěl utratit o jediný cent víc, než je třeba, při převozu trestanců? Odsouzenců, kteří mají zemřít v pracovním táboře na dalekém světě. Lidí, kteří se vzepřeli systému a teď budou po zbytek života pykat. Lidí jako já. Později se dozvím konkrétní čísla: dvacetiprocentní přijatelné ztráty. Pokud vám to připadá jako absurdní plýtvání investicemi, pak neznáte historii nedobrovolného převážení jedněch lidí druhými z místa na místo.

Na kapsle přimontovali manévrovací trysky. Malé plastové bazmeky. Pro jedno použití. Pořád padám – zdá se mi, že to trvá hrozně dlouho! – a vidím, jak se zažehávají. Každá vypouští zášleh stlačeného plynu a při tom se ničí. Jestli díky tomu přistanu tam, kde přistát mám, tak skvělé. Jestli ale skončím daleko od pracovního tábora, nebudou plýtvat úsilím na to, aby mě vyzvedli. Prostě zemřu uvězněný ve své bublině, případně mimo ni, poněvadž Imno 27g je plná věcí, které člověka snadno zabijí. Zvlášť když je sám a pořád ještě nemá všech pět pohromadě. Ne že bych měl někdy v hlavě něco, co by mi na tomhle cizím světě pomohlo přežít.

Ale mně se nestane ani tohle. Přistávám se všemi ostatními, tedy těmi, kteří nespadli do přijatelných ztrát, a zhruba na stejném místě, kde už na nás čekají. Komandant pracovního tábora nám poslal naproti těžkooděnce, čistě pro případ, že by se nám cestou dolů nějak podařilo utvořit revoluční podvýbor. Když vidím pořádkovou zbroj a výzbroj – „téměř nesmrtící“ zbraně, které jsem (jak si teď s odstupem vybavuju) vídal na Zemi a které zabíjejí pouze v přijatelném procentu případů –, vzpomínám si, že kdysi opravdu existoval revoluční podvýbor, jehož jsem býval členem. Samozřejmě ne na lodi, protože tam z nás všech byly zmrzlé mrtvoly. A taky ne cestou dolů, protože to jsme nestíhali nic jiného než ječet. Ale ještě na Zemi, než infiltrovali naši síť, vystopovali naše kontakty a pozatýkali každého, koho jsme znali (výhodná nabídka: stačí jedna zradička a zabásneme všechny vaše přátele a příbuzné!), tehdy jsem opravdu býval součástí problému, takže jsem si vysloužil tohle. A doma na Zemi jsem na to byl zarputile hrdý. Ve věznici připojené k vesmírnému přístavu, ve stísněných orbitálních ubikacích jsem si samo sebou uvědomoval, že budu deportován do pracovních táborů, ale byť jsem pouze nevýznamný akademik, zkusil jsem aspoň přispět svou troškou do mlýna.

Právě teď, po střemhlavém pádu vstříc téhle zkáze, při pohledu na popravčí četu lomeno uvítací výbor, toho všeho lituju. Kdyby se tu zázračně zhmotnil politruk a nabídl mi amnestii výměnou za to, že podepíšu doznání, hned bych sáhl po peru. V naprostém rozporu s tím, co se zpívá v jedné písničce, lituju každého svého životního rozhodnutí, které mě sem přivedlo. Slabá chvilka.

Kolem mě splaskává bublina. Chvíli mám strach, že mě ten lepkavý plast zadusí, bojuju s ním zuby nehty, ale potom mě z něj vyřežou. Mají na to speciální nástroj, něco jako rozpálený nůž. Utržím mělkou, lesklou jizvu přes stehno, svědčící o jejich celkovém nezájmu. Jednoho člověka nestihnou včas vyprostit, takže se z něj stane další přijatelná ztráta. Všechno v mezích tolerance, chápete. A je to. Jsme dole. Zvedám zrak k obloze cizího světa.

02

Chci jenom stát na místě, ale oni mě nenechají. Vrávoráme, kymácíme se, snažíme se vyschlými, zdřevěnělými jazyky utvářet slova. Těžkooděnci se po nás sápou, cloumají s námi, strkají do nás. Vlastně nás ani tak nepřemisťují, spíš nám uštědřují první lekci ohledně toho, Jak To Teď Bude. Těžká ruka na rameni, drobný formální pozdrav, ze kterého mi zachřestí zuby. A celou tu dobu přejíždím očima po tvářích ostatních zatracenců. V paměti mám díry, nemůžu se ani rozpomenout proč, ale pak se mi to začne vracet. Marquaine. Na stejné lodi byla Marquaine. Patřila ke stejné várce postradatelných. Moje kamarádka, moje kolegyně, moje spolubuřička a politická delikventka. To přece nemohla být její tvář, kterou jsem tam nahoře zahlédl, přischlá k lebce, kroužící pryč do propasti nad námi. Takhle přece nemohla skončit tak geniální mysl, zářná kariéra, *přítelkyně*. Vrážím do ostatních, blábolím, nerozumím vlastním slovům. Rukama hrabu po ostatních, žádnou tvář však nepoznávám. Ona tu není. Zemřela jako my všichni, na oběžné dráze Země, když nás vysušili, jenže ona se nedočkala slíbeného vzkříšení.

. . . . . .

Ve vazební věznici vesmírného přístavu byla Marquaine Ellová v cele, která sousedila s mojí, a mohli jsme spolu mluvit přes zeď. Nebylo to jenom tak. Napřed vám muselo dojít, že za jedním poškrábaným místečkem na stěně je v konstrukci bublina, kudy se nese zvuk. Celé vězení nebylo postavené o moc důkladněji než fragmentační transportér, ve kterém se nás chystali odvézt. Pokud jste přitiskli ucho a čelist k tomu poškrábanému místečku na zdi, mohli jste slyšet člověka v sousední cele – samozřejmě za předpokladu, že přiložil ústa k odpovídajícímu místu na své straně. Ty škrábance tam udělali předchozí vězni, kteří na to kápli a měli tolik kolegiálnosti, že mysleli na ty, kdo přijdou po nich. Abychom to správné místečko nemuseli zdlouhavě hledat. Nikdo v těch celách koneckonců nepobude dlouho. Teď si říkám, kdo to asi byl: nějaký vězeň, kterého měli kaž-dou chvíli naložit na transportér, dost možná z něj udělat přijatelnou ztrátu, a on přesto našel způsob, jak označit zeď, jenom aby pomohl někomu, koho nikdy nepotká a nepozná. A to kvůli jediné věci, kterou má se svým nástupcem zaručeně společnou. Oba jsou nepřátelé Mandátu, dokonce až takoví nepřátelé, že mají být deportováni mimo planetu.

Marquaine se nacházela v sousední cele jak fyzicky, tak ideologicky. Oba jsme se dopustili spřízněných prohřešků proti ortodoxii, ačkoli pokud mi bylo známo, ona se nezapojila do tak razantních způsobů odporu jako já. Do podvýborů a všeho kolem nich. To jsem byl celý já, kultivovaný akademik, který se rozhodl, že to nandá Mandátu. Že nebude jen salonním agitátorem, rozvaleným v pohodlném křesle. A přesto nás ubytovali vedle sebe, ať si počkáme na transport. Tohle mi víc než co jiného napovídalo, že mě zabásli jen kvůli mým akademickým přečinům a to ostatní se mi vůbec nedostalo do záznamu.

Oba jsme byli vycházejícími hvězdami ve stejném oboru a oba jsme byli podobně staří. Na jednom z velkých luxusních orbitalů se konala konference, kde jsme se já a Marquaine – a ještě jeden náš kolega, Ilmus Itrin – stali nerozlučnými přáteli: třemi mušketýry. Nad honosnou čajovou soupravou, kterou nám vytiskli, jsme probírali nekonformní vědu dost hlasitě na to, aby naše fakulty dole na Zemi naspicovaly uši. Tehdy se zdálo, že stisk Akademického Mandátu povoluje, a věřili jsme ve svobodu vědění a nevyhnutelný triumf rozumu. Jelikož nám připadalo, že se rigidní vědecká ortodoxie konečně dává na ústup, ve svých oborech jsme hýřili všemožnými nápady. Xenobiologie byla koneckonců horkým tématem. Lidé vkročili na jiné světy a na některých těch světech byl svého druhu život. Zdálo se nevyhnutelné, že příští sonda přinese Velký objev, o kterém jsme všichni věděli, že tam někde musí být.

O deset let dříve, za mých studií, vypadalo všechno úplně jinak. Ortodoxie byla ruka, jež nám svírala hrdlo. Pokud jsme snad chtěli říct něco, co se nevešlo do úzkých škvírek mezi těmi zaťatými prsty, šeptali jsme to potají. Necenzurované učebnice putovaly z ruky do ruky jako samizdatové romány, za jejichž šíření se pořád zatýkalo. První objev mimozemského života vyvolal v Akademickém Mandátu paniku. Co kdybychom mimoděk objevili realitu, která neodpovídá dogmatům? Hrůza pomyslet! Jenže časem se to všechno podařilo vměstnat do přijatelných mezí. K ničemu, co by naše chápání vesmíru postavilo na hlavu, vůbec nedošlo. Nepřiřítili se žádní mimozemšťané, kteří by vesele porušovali naše fyzikální zákony nebo nám názorně ukazovali, že jsou lepší způsoby, jak řídit civilizaci, než jak to dělají naši autoritářští vládci. A tak jsme na pár let získali pocit, že sevření ortodoxie ochablo. Dost na to, abychom já, Marquaine a Ilmus nad dobrou kávou a vytištěnými jahodami na Devatenácté konferenci o dalších vyhlídkách života mluvili o nevýslovných věcech. Hned u vedlejšího stolu seděli činovníci Mandátu, hrbili ramena a dělali, že to neslyší. Jim patří včerejšek, říkali jsme si. Budoucnost je naše.

A já teď v budoucnosti jsem, jenomže ne v takové, jakou jsme si malovali. Ta železná ruka jenom přehmátla. Možná na chvilku povolila, aby zjistila, kdo se bude vzpouzet nejvíc, a mohla vyvinout patřičně cílený tlak.

Nenechte si od nikoho namluvit, že Mandátu chybí trpělivost. Jsem tady – třicet let od Země – a všechno je to pořád součást dlouhodobého plánu. Dali nám provaz, abychom se na něm sami oběsili, a čistky začaly, až když všichni halasní nespokojenci dostali příležitost se identifikovat. Anebo až když Úřad vnitřního vyšetřování prolustroval dost osob, aby měl jistotu, že na tom či onom seznamu jsou zaevidovaní i mlčenliví disidenti. Napoprvé – když sebrali většinu lidí z mého malého okruhu včetně Ilmuse – mě vlastně přehlédli. Já, Marquaine a hrstka dalších jsme zbyli jako pár posledních zubů v chrupu delikventa zmláceného ve výslechové místnosti. Ronili jsme slzy za zdecimovanou fakultu, za velikány, které z ní vytrhli. Potají jsme si otírali čelo a byli vděční za to, že nesebrali nás. A odvažovali jsme se věřit, že Úřad vnitřního vyšetřování není neomylný. Možná jsou v jeho řadách dokonce sympatizanti. Proč bychom pro změnu nemohli proniknout *my* mezi *ně*? Jenže tak to vůbec nebylo. Prostě nám dávali další provaz, abychom jim upletli ještě pár oprátek. A tak jsme se začali skrývat. Nosili jsme nové totožnosti, zhruba tak účinné jako strašidelné paruky a falešné nosy upevněné šňůrkou. Snažili jsme se přijít na to, kdo naše přátele zaprodal vyšetřovatelům. Nebudeme jim to ulehčovat, říkali jsme si. Prokoukneme tajné agenty a donašeče. Nás nezlomí.

Ale nakonec zlomí každého a donašečů bylo prostě tolik, že jsme nemohli odhalit všechny. Mě dostali dřív než Marquaine a ona se mě v našich vzájemně sousedících celách ve vazební věznici nikdy nezeptala, jestli jsem ji naprášil. Jestli jsem se zlomil. Nechtěla slyšet odpověď. Kromě deportačního personálu jsem byl poslední člověk na Zemi, se kterým si mohla povídat. A tak jsme se té otázce vyhýbali obloukem a mluvili o jiných věcech. Pozemských věcech. Byla to poslední příležitost k ledasčemu.

A teď si prohlížím tváře všech, kdo přežili, a ji mezi nimi nevidím. To, co jsem zahlédl nahoře v tříštícím se transportéru, bylo přesně to, co jsem si myslel. Je mrtvá. Nebo se spíš nevrátila mezi živé. Jedna z nejbystřejších myslí naší doby se stala přijatelnou ztrátou. A já, nehodný, pořád žiju na cizím světě.

. . . . . .

Zde je stručný úvod pro neznalé.

Než mě vypakovali ze Země, lidstvo se vydalo k jedenácti exoplanetám. Pokud tedy počítáme jenom ty, na které doopravdy vkročilo. Mise bez lidské posádky jich prosondovaly… jestli se nepletu, podle posledních zpráv sedmdesát osm. Těch šedesát sedm planet bez lidských šlápot bylo přenecháno automatizované těžbě nebo prostě zamítnuto s tím, že nestojí za další průzkum. Anebo je pořád ještě vyhodnocovaly komise. V přilehlých oblastech galaxie je spousta kamení. Z těch jedenácti, na kterých jsme byli, jich devět zplodilo vlastní život. Zbylé dvě se vyznačovaly bohatými ložisky nerostných surovin a natolik problematickou polohou, že bylo zapotřebí lidské ruky na kormidle. A jsem hrozně rád, že mě nepřidělili na žádnou z těch dvou, a to přesto, že jsem právě zhlédl hned několik variací na téma „jak jsem býval mohl zemřít“. Klidně jsem se mohl stát jedním z mnoha koleček v těžebním podniku na nějakém toxickém šutru bez atmosféry. Tedy ne že by přítomnost života nezbytně znamenala vzduch nebo absenci toxinů.

Ale zpátky k tomu životu. Ze sedmdesáti osmi prozkoumaných světů jich devět mělo svého druhu život. Možná si řeknete, že je to dost chabý výsledek, ale xenoekology, jako jsem já, to bez nadsázky fascinovalo a vzrušovalo. Moji předchůdci v oboru se užírali starostmi, že takových světů bude nula – ať už z těch sedmdesáti osmi, nebo z libovolného počtu, který vás napadne. To by byla hrůza. Už proto, že my všichni bychom skončili na dlažbě.

Šest z těch devíti živých světů nemá nic v makrobuněčném v měřítku. A nemluvím nutně o *buňkách* v pozemském smyslu. Život na těch planetách však sestává z dílčích jednotek natolik drobných, že nejsou vidět prostým okem; možná tvoří kolonie nebo náhodně nahloučená společenstva jako barevné krusty na okrajích hlubokomořských sopouchů. Anebo staví nevzhledné bachraté útesy, v podstatě jen vrstvené hřbitovy předchozích droboučkých generací. Nejspíš si zase řeknete, že to není nic moc, ale já jsem z toho nadšením bez sebe. *Tři* z pouhých sedmdesáti osmi. Galaxie překypuje životem!

Až doteď jsem žádný z těch světů nenavštívil. Byly totiž dva seznamy akademiků vyvolených k výpravám na jiné světy. Na prvním figurovali jedinci, kteří byli ideologicky zadobře s Akademickým Mandátem, a já jsem nikdy nelezl do zadku tolika funkcionářům a nezpronevěřil se tolika vědeckým zásadám, abych se na něj dostal. Na druhém figurovali ti, kteří se provinili; kteří se propletli soudními monstrprocesy, aniž by byli doopravdy popraveni, a čekala je deportace na jednosměrných fragmentačních transportérech. A s jedním z nich jsem se svezl i já.

Mohlo to být horší, říkám si, jak tu tak stojím a poprvé se rozhlížím po tomhle novém světě.

Pominu-li možnost, že bych po zbytek svého zkráceného života mohl těžit horniny nebo zkoumat mimozemské mikroby, vyrozuměl jsem, že druhý z těch tří světů, Imno 11c neboli „Skleník“, má v mírném pásmu teplotu brutálních osmdesáti čtyř stupňů Celsia a geologicky je natolik aktivní, že atmosféru tvoří primárně kouř. Tamní život, podle všeho komplexní a fascinující, zvolna migruje mezi podmořskými vývěry v letargické ekologii poháněné geotermální energií. Vzato kolem a kolem, v podstatě jsou to slimáci, nebo aspoň plaziví tvorové na pohled podobní měkkýšům s ulitami z těžkých kovů, které ti hlemýždi vylučují z vlastních těl, aby neutrpěli fatální otravu. Vyrozuměl jsem, že fatální otrava je druhou nejčastější příčinou úmrtí mezi dělníky v pracovních táborech na

Skleníku – až po katastrofálních nehodách zapříčiněných drtivým tlakem, poněvadž moře jsou tam velice hluboká a voda velice těžká.

Oproti tomu na relevantním měsíci třetí planety, Kalebu 3p neboli „Marastu“ je vážně kurevská zima. A pokud vím, umřít na kurevskou zimu je tam v podstatě nepsaným pravidlem. Marast obíhá kolem plynného obra na nejzazším okraji té nepřiměřeně zalidněné soustavy a ve skrznaskrz zmrzlou ledovou kouli se zatím nezměnil jen díky slapovému působení mateřské planety. Má oceány tekutých uhlovodíků a složitý ekosystém na bázi exotické chemosyntézy. Všechno je tam hodně velké a hodně pomalé – dokonce až tak moc, že nemáme ponětí, jak většina tamních druhů plodí velká pomalá mimozemšťaňátka, poněvadž žádný z nich se k tomu během těch několika desetiletí od příletu lidských výzkumníků ještě nedostal. Ve srovnání s tímhle je Imno 27g, můj nový domov, učiněný ráj.

Ale nikdo z nás si jako v ráji nepřipadá. Stojíme tam, pořád navlečení do zkrabacených jednodílných papírových úborů, do kterých nás nasoukali, když nás zmrazili a vyvezli. Oblečení – dá-li se tak vůbec nazvat – už se začíná rozpadat. Drolící se cáry si držíme před choulostivými místy, tiskneme si ty žalostné zbytky k bokům a ramenům, jako bychom byli na té nejlacinější tóga párty v galaxii. A je tu zima. Rozumově chápu, že je ráno a že se 27g vyznačuje propastným rozdílem mezi denní a noční teplotou, kvůli kterému z nás v poledne potečou litry potu a se soumrakem div neumrzneme. A vzduch páchne po spálenině; taky si uvědomuju, že je to vedlejší produkt místní fotosyntézy. Už jenom fakt, že ten vzduch můžeme čichat, představuje znatelnou výhodu proti Skleníku nebo Marastu, protože když se na některém z těch dvou světů zhluboka nadechnete atmosféry, během chvilky je po vás. Takže mám vážně, vážně štěstí. Potenciálních problémů mám sice nad hlavu, ale samotný pobyt na Imno 27g k nim nepatří.

(Aby nedošlo k mýlce – a pro ty nejpomalejší vzadu –, Imno je astrograficko-průzkumný program Mandátu, který převzal tuhle hvězdnou soustavu. Jednalo se o sedmadvacátou soustavu přejmenovanou programem v souladu s novými konvencemi a tato planeta, na niž jsem právě dosedl, je šestá od hvězdy. Takhle se jí samozřejmě neříká. Říká se jí Pec a doma na Zemi jsem předpokládal, že je to narážka na teplotní výkyvy, ale mýlil jsem se. Pec měla tajemství, o kterém nikdo z ústředí Mandátu nemluvil. Zatajovat informace je ostatně docela snadné, trvá-li třicet let, než zpráva doputuje zpátky na Zemi, a existuje-li pouze jeden státem ovládaný kanál.)

. . . . . .

Naše bubliny popadaly na vyklučené, uměle zploštěné prostranství, dosud rozježděné pásovými vozidly. Uvítací výbor už nás vede do samotného tábora. Vidíme povědomé stěny z pletiva i souvislých panelů, zvedající se vzhůru ke špinavé plastové kupoli; pravý závan domova. Deportační tábor, ve kterém drželi mě a Marquaine, byl postavený ze stejného materiálu. Snažím se dívat kolem něj a přes něj, protože tohle je *cizí svět* – no dobře, je to cizí svět, na kterém zaručeně umřu, ale zvědavost je snad normální. Právě teď předpokládám, že budu do smrti kopat díry a čistit latríny, víckrát odtamtud nevylezu, a tak se chci aspoň jednou pokochat zdejší přírodou.

Je tu les. Vymýtili zhruba stometrový prostor mezi ním a stěnami tábora, a než nás naženou dovnitř, na chvilku ho zahlédnu. Popravdě řečeno, nejsou to tak docela stromy, vlastně ani rostliny; společné principy sběru solární energie však zapříčiňují, že se rostlinám docela podobají, byť se skládají z úplně jiných stavebních bloků. Základem pecovské biologie je kombinace uhlík-vodík-kyslík plus některé dobře známé stavební prvky jako aminokyseliny, které můžou vznikat samy od sebe, aniž by byly přítomny jakékoli formy skutečného života. Život na Skleníku, dokonce i na Marastu se překrývá s tím pozemským, a život na Peci ještě víc. Ale pořád je hodně cizí. Nekompatibilní. Stejných cílů dosahuje jinými prostředky. „Stromy“ vypadají jako vyboulené vázy završené masivními růžicemi s černými okvětními lístky, v některých případech dvacet metrů širokými. Nerozvětvují se, vůbec nemají dendritickou strukturu od silných větví k tenoučkým větvičkám, kteryžto vzor se donekonečna opakuje v pozemské biologii počínaje dřevinami a konče plicními kanálky. Jsou tu jenom ty mohutné, baňaté, jakoby hlízovité kmeny s oním extravagantním chocholem enormních okvětních lístků nebo spíš plachet, jejichž povrch zajišťuje fotosyntézu. Jsou skoro úplně černé, požírají tolik světla, kolik jen můžou, neunikne ani zelená část spektra. Zduřelé kmeny mají téměř stejný žlutooranžový odstín jako prašná, od pohledu vyprahlá půda. Při tom prvním letmém seznámení s Pecí nevidíme žádné pohyblivé formy života, ačkoli tam někde jsou. Do vymýceného prostoru se neodvažují, alespoň ne přes den, a nechávají nás projít. Vzápětí už nás ostraha dostrká za plot tábora, tluče nás pažbami pušek a kope do těch, kteří se loudají. Většina ostatních se nemůže dočkat, až se před tou cizostí schová do lágru. To já se loudám, já civím kolem sebe. Na moje záda a ramena prší jedna rána za druhou. Ani to není pořádná profesionální brutalita; vlastně to působí bezmála hystericky. Evidentně mají naspěch. Spousta přileb se zrcadlovým hledím se co chvíli ohlíží k lesu.

Potom nás jako stádo naženou do uzavřené komory hned za bránou, nechají nás tam a pustí na nás plyn. Nějaké svinstvo, ze kterého se mi oči zalévají slzami, pálí mě v hrdle, štípe na kůži. Trvá to aspoň tři minuty, což vím díky tomu, že tím projdu ještě mnohokrát a nakonec začnu počítat vteřiny. Všichni si tím plynem pořádně naplní plíce. Když je po všem, jedna z ostatních – žena – leží na zemi a chroptí, lapá po dechu, drží se za krk. Zemře dřív, než se dozorci vrátí; možná jen zdvořile čekají, až to bude mít za sebou. Beztak jí není pomoci, a tak jí raději nepomáhají na

dálku, místo aby jí nepomáhali osobně. Byla to alergická reakce. Vyrozuměl jsem, že dekontaminaci nevydrží zhruba půl procenta lidí. Takže pokud jde o tuhle konkrétní smrt, aspoň jsem měl celkem slušnou šanci.

Upřímně, už jsem toho přežil tolik, že bych se měl cítit nesmrtelně.

Ale já se nesmrtelně necítím. Vlastně bych řekl, že v životě jsem se necítil smrtelněji. Pamatuju si, jaké to bylo, když jsem v detenčním táboře čekal na soud. Kladl jsem srdnatý odpor. Zásadový učenec proti fašistickému režimu. Jen ať se předvedou! Stoupnu si pod šibenici a plivnu jim do očí. Jenže mi žádnou šibenici neuchystali. Moje poprava bude obnášet roky strádání mnoho světelných let od domova. Nehledě na podrobnosti vysoušecího procesu mám podezření, že odpor ve většině případů nepřežije rehydrataci.

Konečně nás pustí ven z přechodové dekontaminační komory a my spatříme, co je pod kupolí tábora.

Samozřejmě to co obvykle. Místní zemina zpracovaná na pseudobeton a zformovaná do nízkých škaredých budov. Hned vám můžu říct, kde je noclehárna pracovních sil, kde dílna a ošetřovna – anebo možná ošetřovna lomeno výzkumná stanice (jednoho vždycky povzbudí, když věda potřebuje nemocné lidi jako výzkumný materiál, není-liž pravda?). Vidím typickou síť ochozů a lávek, věží a výše položených ubikací, kde bydlí personál a dozorci a z kteréhožto privilegovaného postavení můžou shlížet, plivat a v případě potřeby střílet na nás nižší bytosti. Tam nahoře budou mít komunikační a řídicí vybavení, spojení se satelity a případnou další orbitální infrastrukturou Pece. Budou mít záchranné lano, pojící je se Zemí. Koneckonců se na rozdíl od nás jednou vrátí domů. Ale tohle všechno je pro mě ohraná písnička; zajímá mě teď něco jiného. Budovy tábora totiž tvoří kruh a uprostřed toho kruhu jsou…

V první chvíli mi připadá, že středová stavba se skládá z odumřelých stromů, poněvadž její stěny mají týž zaoblený tvar. Na druhý pohled odhaduju, že jsou to zkameněliny, alespoň podle kamenných vížek čnějících nad tyhle struktury podobné rozbitým vázám – vížek připomínajících vztyčené listy s pravidelnými výčnělky, nyní zvětralými a olámanými. Gigantické fosilie z dávných věků tohoto cizího světa. Ale nemůžu si lhát do kapsy. Snažím se ty divy uvěznit v říši bioekologie, i když už vím, že se mi to nepodaří.

Ty věci byly *vyrobeny*. Jsou to budovy – nebo jejich zbytky. Pec se kdysi pyšnila civilizací a některé ty ruiny se podobají hrnčířským pecím ze staré Země dost na to, aby téhle planetě daly jméno. My jsme tu nenašli jen další iteraci života; našli jsme další *mysli*. A tři komplexní ekologie na sedmdesáti osmi světech jsou jedna věc, ale jediný další inteligentní druh v celém vesmíru staví všechny naše předpoklady na hlavu. Na chvíli zapomínám, že jsem vězeň; moje mysl se právě osvobodila.

Než si je stačím důkladněji prohlédnout, popadnou mě stráže a odvedou mě před komandanta. V táboře nejsem ještě ani pět minut, a přesto to vypadá, že už jsem v maléru.

03

Stoupám po schodech na ochoz a stráže do mě neustále strkají, což je spolehlivý recept na rozedřené holeně a potlučená kolena. K ohanbí si pořád tisknu drolící se cáry papíru, a než se vytrmácím nahoru, nezbude z nich skoro nic. Jako by mě vystrkali na ochoz jenom proto, abych mohl svou zbídačelou fyziognomii ukázat světu. Pokouším se jim klást otázky, oni však nemají zájem odpovídat, nepočítáme-li tedy tělesné násilí. A to má podle mých dosavadních zkušeností v konverzačních půtkách skoro vždycky navrch.

„Co jsem provedl?“ ptám se, a když to zopakuju, zní to spíš jako škemrání. Nenabízí se moc dobrých důvodů, proč by mě mohli vléct za šéfem. Nechápu, proč by z někoho potřebovali dělat exemplární případ zrovna teď, po všech těch předchozích názorných příkladech, které nám zajistila metoda našeho převozu, ale jiné vysvětlení mě nenapadá. Pověsí mě na lešení, aby všechny náležitě poučili, jak to tady chodí. Tomu říkám ironie: akademik z povolání skončí jako učební pomůcka pro ostatní.

Když mě dostrkají do komplexu horních budov, horečně přehodnotím svá očekávání. Možná mě budou mučit – anebo mě kapku ztlučou, aby upustili páru. Třeba mají dozorci ve smlouvě, že jednoho vězně z každého transportu obdrží k soukromému povyražení. Jinak je tu o zábavu jistě nouze. Očima zapátrám po palečnicích a elektrodách, masivních obušcích a snadno omyvatelné podlaze.

Dozorce v čele mě praští po hlavě a serve ze mě zbytky cárů. V duchu se obrním před další, dost možná poslední dávkou útlaku z rukou těchto věrných služebníků Mandátu.

. . . . . .

Podstatou Mandátu je ovládání všeho možného. Kdyby Mandát nechtěl létat do vesmíru, tak jako tak by nestrpěl, aby vzniklo něco na způsob nelegální mezihvězdné železnice odvážející disidenty mimo jeho jurisdikci. Kdyby se Mandát nezajímal o život mimo Sluneční soustavu, býval mohl snadno zničit a pohřbít data ze sond, které objevily Skleník, Marast, Pec a další. Ne snad, že by váš místní přátelský revoluční podvýbor dokázal spustit konkurenční vesmírný program pomocí raket z plastových lahví a špagátu.

Takže: ututlat všechny důkazy mimozemského života. Tvrdit, že je to slibný materiál, ale nic z toho nedosahuje žádné zvláštní složitosti, takže se všichni můžou zase vrátit ke svým učebnicím a zapomenout na malé zelené mužíčky, děkujeme mnohokrát. Jenže Mandát samozřejmě nikdy všechno neovládne až tak, jak si přál. Něco vždycky unikne. Vždycky. Malé buňky všetečných akademiků jako moje maličkost by pak rozebíraly detaily a docházely k závěru, že někde tam venku je *Něco*, o čem Mandát nechce, abychom věděli. Takovýhle prostinký objev by pro nás byl ohromným vítězstvím, morální vzpruhou, a už jen to výmluvně dokládá, jak nicotní jsme byli v širším plánu věcí.

Jenže byrokrati a ochočení učenci Mandátu se vyznačovali podobnou malicherností jako my. Snad právě proto nám chtěli odepřít i tenhle bídný triumf, a tak vůbec nic netutlali. Když přišly údaje, byly náležitě zveřejněny. Život ve vesmíru! Zasluhuje studium! My akademici jsme samo sebou pozvedli hlas a požadovali akci. I když vlastně nepožadovali, protože v době toho oznámení už se akce rozebíhala. Na každý svět s výskytem života bude umístěn pracovní tábor s vědeckým týmem, nemluvě o těžebních koncernech dolujících ložiska vzácných prvků. Jenom těch opravdu vzácných prvků, chápete. Nemá smysl převážet běžné suroviny na vzdálenost světelných let. Návratnost takových investic by byla mizivá. Spíš se vám vyplatí podniknout něco podobného přímo ve Sluneční soustavě.

Háček je samozřejmě v nákladech. Možná vás napadne, proč ten restriktivní, příšerně bigotní Mandát vynakládá cenné zdroje na to, aby lidi, jako jsem já, posílal na Pec zkoumat mimozemšťany. Jistě, pouhé napomenutí „chovejte se slušně, jinak vás nejlacinějším a nejšerednějším způsobem deportujeme na cizí svět“ může docela dobře posloužit jako klacek, kterým se dá lidem hrozit, ale takových klacků má Mandát hromady. Proč se těmi mimozemšťany vůbec zabývat?

Protože – jak jsem říkal – podstatou Mandátu je ovládání.

Tím nechci říct, že se snad bojí hypotetické invazní flotily Pecanů nebo že chce ze slimáků na Skleníku udělat koloniální otroky. Ne, kdepak. Já mluvím o jeho filozofii. Mandát dychtí vybudovat detailní model vesmíru. Touží po učebnici, která by vysvětlovala, jak do sebe všechno zapadá, od subatomární úrovně po kosmickou. Vnímavému učenci to zní jako podezřele chvályhodný cíl. Mandát má o vědu ohromný zájem. Někteří akademici, a není jich málo, si žijí ve věžích ze slonoviny a vesele sepisují traktáty, ve kterých si navzájem zdvořile pilují argumentaci. Zájem o umění, zájem o technické obory, a především zájem o humanitní vědy a filozofii. Co se na tom komu může nelíbit?

Mám-li mluvit za sebe, nelíbí se mi na tom to, že celou metodologii obrátili naruby. Neoscientifická doktrína vypadá na pohled naprosto rozumně a nenapadnutelně – všechno to bádání a zkoumání našeho místa ve vesmíru skrze detailní studium ostatních světů. Jenže po chvíli si všimnete, že oni začínají právě naším místem ve vesmíru

a cílem všeho toho snažení je načrtnout úhledné rovné čáry od toho, *co jsme našli*, k tomu, *co to znamená*. A běda vám, jestli čáry na vašem grafu vedou někam jinam.

Prostě hrozná malichernost. Akademické polemiky lidí jako Ilmus, Marquaine a já byly podobně banální. Ale právě kvůli takovým banalitám nás nejlevnějším možným způsobem deportovali do vesmíru a Marquaine tu cestu nepřežila.

Jenomže… to, co jsem před chvílí viděl. Zříceniny na Peci. To je něco víc než usilovné dokazování, že podmořský život na Skleníku odpovídá tomu či onomu údobí pozemského pravěku, nebo vysvětlování, jak vleklé metabolické pochody Marastu zapadají do představ postavených na piedestal dřívějšími velikány biochemie. S tím, co našli na Peci, se sázky zvýšily… a mně konečně dochází, že když se dost snaží, opravdu dokážou data zcenzurovat, protože do našich debatních kroužků na Zemi to neprosáklo ani náznakem.

. . . . . .

V té místnosti mi brutální služebníci Mandátu dají nové oblečení místo chatrného papírového povlaku, ve kterém mě poslali do vesmíru. Skutečné, zvláštně staromódní oblečení. Ne že by se módní styly Mandátu v čase příliš měnily – kladou přece důraz na konformitu –, ale vysoký tuhý límec je rozhodně ze starých dob. Totéž platí pro manžety, které mi obemykají zápěstí jako pouta, místo aby se zapínaly na knoflíčky. Sako má zapínání vlevo po straně, skoro až v podpaží, v onom pseudovojenském stylu, jaký se nosil přede dvěma generacemi. Takhle vypadalo formální oblečení v dobách, kdy sem poslali komandanta Terolana a jeho expedici. Bezděčná výpověď o ideologii vesmírného cestování.

Země je přelidněná. Kolonie ve Sluneční soustavě už dosáhly maximální ekonomicky únosné kapacity. Všimněte si ale, že když jsem mluvil o tom, proč nás sem poslali bádat, vůbec jsem se nezmiňoval o tom, že by nás sem posílali *žít*. Nejedná se o deportaci do „kolonií“ mimo Sluneční soustavu. Pouze do pracovních táborů sloužících konkrétním průmyslovým nebo výzkumným účelům. Kolonie sice existují, ale jen ve Sluneční soustavě, navíc přísně limitované a regulované. Udržovat někoho naživu na zpola obyvatelném Marsu vyjde draho. Udržovat někoho naživu na Titanu nebo v orbitálních továrnách nad Venuší vyjde dokonce vražedně draho. Proč nekolonizovat exoplanety, zvlášť poměrně příjemnou Pec? Mandát jakožto globální superstát by přece stál o vlastní vesmírné impérium?

Poslechněte si, jaký příběh vypráví to oblečení. Tady na Peci je Mandát o sto let pozadu. Představuju si, jak komandant Terolan sedí tam nahoře ve starožitné uniformě ze svých časů; už je dávno za zenitem, za dalších deset patnáct let nastoupí na loď a zamíří domů do státem posvěcené výslužby. Vrátí se domů na Zemi, která se přes veškerou snahu Mandátu zastavit čas a řídit pokrok změnila k nepoznání. Dokonce i „dokonalé státní zřízení“ se proměňuje tisícem drobných způsobů. Ode dne, kdy mě odsoudili a poslali pryč, uplynulo na Zemi třicet let. Kdyby tady na Peci došlo ke vzpouře, trvalo by třicet let, než by zpráva o rebelii doputovala zpátky domů, a dalších třicet, plus čas na přípravu, než by dorazila ozbrojená reakce. A kdoví, co by se mezitím stalo na jednom nebo druhém konci té absurdní šeptandy? Mandát nemá zájem šířit lidstvo po galaxii, dokonce ani k nejbližším sousedním hvězdám. Dostatečnou zkouškou jeho autority je už to, že drží v pěsti Sluneční soustavu a pokouší se zmrazit čas cenzurováním historie a monitorováním každé drobné akce a reakce. Pokud lidem dovolíte zakládat živé a životaschopné kolonie za ohromnými mezihvězdnými propastmi, de facto nad nimi ztratíte kontrolu. Nezískáte tak vazaly, nýbrž rivaly. A proto je pracovní tábor na Peci – podobně jako všichni jeho sourozenci na dalších světech – něčím jiným než kolonií. Něčím, co nikdo nebude nazývat domovem. Něčím uzavřeným, militarizovaným a svěřeným nelítostnému ideologovi, na něhož se Mandát může spolehnout. V mých představách je to rabiát s obličejem jako kus betonu, jemuž se do hlavy kromě oficiálních nařízení nevejdou žádné jiné myšlenky. Netvor, kterému svěřili vládu nad jinými netvory, a ti zase vládnou nad námi vězni. Ve svém novém úboru mám vstoupit do doupěte bestie. Dozorci mi nedávají na vybranou, prostě mě postrkují vpřed. A tak předstoupím před komandanta Terolana.

Upřímně řečeno nevypadá až tak zle. Má notně prořídlé vlasy a kotlety podobně kuriózního stylu jako oblečení, které máme oba na sobě, sedí naproti mně za plastovým stolem a jeho lokaj nám servíruje večeři. Opravdovou večeři z opravdové tiskárny na jídlo; zrovna takovou, jakou dělávala máma. Potutelně na mě mrkne, pozvedne bílý pohárek a pronese tradiční přípitek: „Na věčný Mandát lidstva!“ Samozřejmě si s ním připiju. Klidně budu pokrytec, hlavně když dostanu najíst.

„Smíte se ptát,“ prohodí komandant Terolan, jakmile svlažím rty. Ostražitě ho sleduju. Možná je to jedna z těch zkoušek loajality, v jakých se tolik vyžívají střední manažeři, kteří chtějí tyranizovat své podřízené. Možná že otázka, kterou chci položit, je ve skutečnosti zakázaná a ptát se *nesmím*. Budu-li ten fakt respektovat, dám najevo úctu k autoritě, jinak budu disident. Vzhledem k tomu, že mě sem odsunuli za neortodoxní smýšlení a disidentství, bych potom byl… co vlastně? Disident na druhou? Disident disidentů? Každopádně ten, koho pošlou čistit latríny nebo opravovat jaderný reaktor, a místo ochranných prostředků ho vybaví jen papírovou zástěrou.

A tak mlčím, dokud mě přímo nevybídne: „Ptejte se.“ Upíjí z křehkého pohárku, zdvořilost a civilizovanost sama.

Ta otázka ve mně hlodá od chvíle, kdy jsem spatřil onu zvláštní stavbu, a nakonec už ji v sobě nedokážu udržet. Vyvalí se ze mě slova: „Kdo ty ruiny postavil?“

„Výborně," přitaká Terolan. „Kdo. Nikoli *co*. Korektní dotaz. Doufal jsem, že tu pro vás najdu využití, profesore Daghdeve." Evidentně si poslechl zvukovou nahrávku s výslovností, připojenou k mému trvalému záznamu. Na rozdíl od bachařů na Zemi – těch nemnoha, kteří brali na vědomí, že mám nějaké jméno – správně vypustil „g" uprostřed slova.

„Samo sebou vás znám. Je to malý obor," podotkne Terolan. Jelikož jsem byl v dobách, kdy ho sem poslali, teprve studentem, nevyhnutelně to znamená, že s každou zásilkou ze Země dostává oficiální *Akademický věstník* a bedlivě sleduje rubriky o xenovědě. U někoho, kdo sedí na takovémhle objevu, mě to ani nepřekvapuje. V hlavě se mi líhne šílená spekulace, jestli celé moje zatčení nezosnoval on sám, aby mě získal do svých služeb. Ale kdepak. Ten rozsudek jsem si zasloužil. A navíc by musel příslušné pokyny odeslat už v době, kdy jsem skládal první zkoušky. Podobně jako já podstoupil kúru dlouhověkosti, ale takhle trpělivý není nikdo. Jak se ovšem dozvím později, tábor opravdu podal trvalou žádost o veškeré akademiky s příslušnou specializací, kteří skončí za katrem. Ta žádost odešla z Pece v době, kdy původní náčelnici zdejšího výzkumu začalo kapat na karbid, a na Zemi dorazila těsně předtím, než jsem upadl v nemilost. Možná to taky znamenalo, že několik hraničních případů, nejmírnějších radikálů jako můj dobrý přítel Ilmus, bylo přes tuhle hranici postrčeno do deportace, poněvadž po nich existovala výslovná poptávka. Někdo doma na Zemi nejspíš dostával pěkně tučné prémie za každého učence, kterého pošle na jednosměrnou vesmírnou misi.

„Jezte," vyzve mě Terolan. Právě jsem dospěl do hodně, hodně hladové fáze svého znovuoživení, takže mě nemusí pobízet dvakrát. A vážně mi to chutná. Komandant a jeho blízcí spolupracovníci se na Peci stravují stejně kvalitně jako náš pedagogický sbor na Panoptické akademii.

„Pozemské proteiny, předpokládám?" Zčásti je to pokus o vtip, haha, zčásti upřímná starost, opožděně se dostavující po spolknutí prvního sousta.

„Experimentovali jsme s alternativou," sdělí mi Terolan. „Bohužel bezúspěšně. Pokud chcete, mohu vám ukázat výsledky." Potutelnost z jeho očí nevymizela, zato však zmrzla, stala se skleněným střepem s ostrými okraji. Komandant mi připomíná, kde je moje místo – jenom pro případ, že by ve mně chléb, o který se se mnou dělí, vyvolal mylnou představu jakési družnosti. „Profesore," pokračuje a železná pěst se naprosto hladce vrací do rukavice, „ocenil bych váš profesionální názor a asistenci při řešení hádanky, kterou představuje tento svět. Máte příležitost prokázat značnou službu lidské vědě a poznání. Pokud to pro vás někdy bylo důležité."

„Bylo," ujistím ho s plnými ústy. „Je."

„Ale ne až tak důležité, abyste se vyhnul deportaci," poznamená Terolan, když mu jeho sluha dolije pohárek. Krouží pitím a dívá se do něj, jako by se z něj pokoušel věštit. „Jídlo je z recyklované biomasy," vysvětluje. „Chybí tak málo, až je to k zbláznění, a přece nic z toho, co tu roste, není požívatelné. Nemůžeme jednoduše vyrazit ven, něco tam naškubat a hodit to na pánev. I když… dříve či později by to šlo… a to je problém. Ne…" Přepadne ho zadumání, ve kterém se tak docela nevyznám. Lákavá stopa zpola vyslovených drobků končí uprostřed lesa a já se ocitám… kde vlastně?

Mezi vlky, kde jinde. Ale pak na mě zase šibalsky mrkne a mně dochází, že přinejmenším ze čtyř pětin je to divadélko. Chce ve mně vzbudit zvědavost, strach… a *oddanost*. Zlanařit mě za háčky mé profese i nepopiratelné skutečnosti, že můj osud je čistě v jeho rukou.

„Samo sebou víte, jak se tomuto světu říká."

„Imno dvacet sedm gé," přepečlivě vyslovím náležité formální jméno. Já a disident? Ne, pane, kdepak.

„A?"

V duchu pokrčím rameny. Co si budeme nalhávat? „Pec."

„Pec," přitaká komandant. „A něco se tu skutečně upeklo, profesore. Těchto osad – nebo monumentů či svatyní – jsou v této části planety desítky. Malých, podobných, nikoli však stejných. Doklad rozšířené kultury. Byly zbudovány procesem, kterému tak docela nerozumíme, rozhodně však vznikly uměle. Není to přírodní jev, nýbrž práce inteligentního vědomí. Z dosavadního zkoumání existují záznamy a k těm vám bezpochyby bude umožněn přístup. Viděl jste, co tu máme, a určitě si říkáte… Ale co kdybyste mi to pověděl sám? Jaké jsou vaše první dojmy, profesore Daghdeve?"

Pomaloučku zamrkám, abych získal čas na přemýšlení. Burcuju svého vnitřního učence a pokouším se rozplést, jaké ty dojmy vlastně jsou, a rozhodnout se, jestli je chci tomuhle muži upřímně přetlumočit. Jenže jsou tak skrovné, že nemá smysl je tajit.

„Vypadá to primitivně. Nepříliš rozsáhle. Takže to musely být malé skupinky – anebo velice malí stavitelé." Jako analogii si představuju nějaké rané lidské osídlení – možná ještě předzemědělskou nebo čerstvě zemědělskou společnost. Anebo termity.

„A co kdybych vám řekl, že měli i drenážní kanály? Známky vyššího a nižšího společenského postavení v závislosti na uspořádání vnitřních prostor? Důkazy vrstevnaté civilizace, která nevyhnutelně obnášela – nu, bezpochyby zákony, filozofii, úvahy nad jejich místem ve vesmíru?"

Opatrně přikývnu. Protože velké a malé komory, odvodňovací kanály, dokonce i ventilaci, kdyby se udělalo horko, tohle všechno mají i termiti. Nebylo by k popukání, kdyby všichni sepisovali erudované sociologické studie

o čemsi, z čeho by se nakonec vyklubala pouhá hmyzí kolonie nebo její nejbližší pecovský ekvivalent? Komandant Terolan mi to vyčte z tváře a blahosklonně se usměje.

„Asi tak," prohodí. „Ale kdybych vám řekl, že měli energetickou síť? Byť zatím nevíme, co vlastně napájela."

„Zdroj té energie?"

„Solární."

Život na Zemi rozlouskl solární energii miliardy let předtím, než jsme vyrobili první umělý panel. Zase opatrně kývnu, raději ale neřeknu nic důvtipného pro případ, že by to večeři utnulo dřív, než sem obsluha dotlačí vozík s moučníky. Jenže Terolan mi vidí až do žaludku a jeho úsměv se ještě rozšíří.

„Jsou tu i nápisy, profesore Daghdeve. Samozřejmě nepřeložitelné, ale nápisy, výzdoba, umění. Poprvé máme doklady opravdového myšlení, které se vyvinulo na jiné planetě, v úplně jiné sluneční soustavě. Největší objev, jaký kdy lidstvo učinilo – a jakmile budeme mít něco víc než chabé spekulace, rozhlásíme ho napříč Mandátem. Protože kde jsou ti tvorové teď? Podle našich nejpřesnějších odhadů tady nikdo nežije už tisíc let, nejsou tu však žádné známky války ani záměrného ničení. Jediné viditelné škody lze připsat samotnému času nebo našim vlastním studijním metodám."

Srdce se mi rozbuší, myšlenky se rozeběhnou jako o závod. *Nápisy?* Ledacos může jako nápis *vypadat*, zvlášť pokud něco takového urputně hledáte. Na Zemi máme zkameněliny tvorů zvaných graptoliti; říká se jim tak proto, že připomínají cizí písmo naškrábané do prastarého kamene. Udržuju slupku diplomacie a v duchu si říkám, jestli se mě nesnaží k něčemu vyprovokovat. „Je spousta důvodů, proč mohli osadu opustit. Nebo celou oblast."

Přikývne, jako bych prošel další zkouškou. „Geologické výzkumy nasvědčují tomu, že tehdy byla planeta vlhčí. Teď tu máme relativní dobu ledovou; polární oceány zamrzly, pralesy ustoupily. Ale tohle… Sestavili jsme bestiář života na tomto světě a samo sebou si budete moci prohlédnout i tyto soubory. Je to jen zlomek toho, co se na planetě vyskytuje, ale… nic, co mohlo postavit takovéto budovy. Celý svět, a přesto nic, co by se vám mohlo podívat do očí a vzít vás na vědomí. Kam se poděli, profesore? Nenašli jsme ani *pozůstatky* kohokoli, kdo mohl tyto stavby zbudovat. Ani jejich předchůdce. Žádné kamenné mlaty a sekery. Nic, z čeho se mohl časem vyvinout inteligentní druh stavitelů – nebo do čeho mohl naopak devolvovat. Nenašli jsme ani nástroje, které používali, a kvůli této absenci nedokážeme ani pochopit *proč*. Rozumíte?"

Postaví se a opře se o stůl, až v něm zavrže. Dívám se mu do těstovité tváře a vidím v ní nečekanou upřímnost. Oni sem poslali oddaného stoupence Mandátu, zároveň však vědce. Až komandant Terolan zamíří pomalou lodí nazpět na Zemi, chce mít v ruce nálezy, které by mohl předložit; vysvětlení tajemné, vymizelé civilizace na Peci.

„Jsem moc rád, že jste převoz přežil," sdělí mi. „Doufal jsem, že vás tu budu mít dva. Ta druhá jej nepřežila – což je vždy nešťastné. Cesta na Pec je nebezpečná." Mluví s jistotou někoho, pro koho nebezpečná vůbec nebyla. Ta „druhá" byla moje dobrá přítelkyně, kolegyně a důvěrnice. Tato Terolanova prázdná slova jsou smuteční řečí za Marquaine Ellovou. Zasloužila si něco lepšího. „Pec je taky nebezpečná," dodá, jako by ho to napadlo až teď. „Úmrtnost běžných pracovních sil je vysoká. Neustálým problémem je kontaminace." Doma na Zemi to znamená kontakt s nebezpečnými myšlenkami. Tuším, že tady na Peci to má spíš biologickou konotaci.

„Vyhrožujete mi." Už jsem dojedl a dopil, a proto mám dojem, že už nemusím tak opatrně našlapovat kolem horké kaše.

„Profesore Daghdeve," řekne mi komandant, „jste usvědčený disident a heterodoxní myslitel. Byl jste poslán do extrasolárního tábora. Doma vědí, jaká je naše situace, a tak jste byl převeden do jedné z nejméně smrtících destinací, které má lidstvo na dosah. Ale Pec vás přesto zabije, dříve nebo později. Zahubí každého trestance na nucených pracích. Proto tu trestanci jsou. Proto jste tady i vy. Avšak výměnou za asistenci, kterou mi můžete poskytnout, vám nabízím možnost, aby to bylo *později*." Tleskne a odněkud se objeví jeho lidé a začnou sklízet ze stolu. Stráže se chystají odklidit i mě, už mě vytahují z křesla. Sotva se od něj odlepí můj zadek, jeden pohůnek křeslo odnese; předpokládám, že ho hodí do spalovny, aby tu po mně nezbyla ani stopa, která by komandanta obtěžovala. Třeba ode mě očistí i vzduch.

„Doufám, že spolu v budoucnu budeme konverzovat ještě mnohokrát," povídá mi Terolan. „Těším se, až si vyslechnu vaše teorie, jakmile budete mít příležitost prostudovat zdejší ruiny i místní ekologii. Jedinečná příležitost k praktikování vašeho oboru. Vaši kolegové doma na Zemi vám musejí hrozně závidět." Zase to zpropadené mrknutí; pobízí mě k žoviálnímu zasmání, zatímco mě dozorci v podstatě drží několik centimetrů nad podlahou. Přehlíží skutečnost, že ti moji kolegové, kteří měli tolik loajality, aby nebyli odvezeni na fragmentačních transportérech, jsou už dávno v důchodu, nebo dokonce zemřeli sešlostí věkem. „Prozatím nechám své lidi, aby vás zavedli do ubytovny pracovních sil a ukázali vám život, jemuž se těší méně privilegovaní trestanci. Podle mých zkušeností se pak lidé mnohem lépe soustředí. Několik dní na rozmyšlenou. Je nabíledni, že hrdý a idealistický oponent všeho, co Mandát představuje, to potřebuje jako sůl." Hledí mi přímo do očí a předstírá, že se trochu chvěje odporem nad strašlivým akademikem s jeho nebezpečnými teoriemi. „Nebudu po vás ani chtít, abyste se formálně zřekl své heterodoxie, profesore. Jakmile se stanete prospěšným členem naší zdejší komunity, bude se to rozumět samo sebou."

. . . . . .

Vyvedou mě z jeho pokojů, dolů z vyvýšených končin, kde žijí vládci tábora. Stáhnou ze mě oblečení, které mi dali, vysvlečou mě donaha, a když se jim snažím instinktivně vzdorovat, trochu mě ztlučou. Jenom maličko; tak, aby mě nezmrzačili. Velice precizní, velice zdvořilá brutalita, jako předkrm z rozlámaného skla servírovaný na stříbrném podnosu. Pak mi dají hrubou jednodílnou kombinézu z umělého vlákna, kterou si navléknu přes papírové spodní prádlo. Jeden z dozorců zvedne něco mezi injekční stříkačkou a sponkovačkou a na klíční kost mi nastřelí kovovou destičku. Nával bolesti mě ochromí. Límec kombinézy se k ní dá pěkně připnout, jako by mě ta věcička měla jednoduše odradit od toho, abych vyběhl nahý do lesa, kdyby mě přepadla taková potřeba. Je to sledovací zařízení, to je mi jasné. Moje oblečení a implantovaný tracker, neustále komunikující s administračním systémem tábora, jim prozrazují, kde se nacházím a co dělají mé životní funkce. Právě teď tou bolestí a šokem vystřelují do takových hodnot, až se odvažuju doufat, že nějakému špiclovi, který mě monitoruje, přivodí aneuryzma.

04

Ach, ten život privilegovaného akademika! Jelikož mi právě nastřelili do klíční kosti kus kovu, nemyslím to vůbec ironicky. Vzpomínám na život, který jsem kdysi vedl; nikterak dávno, přitom ale před několika desetiletími. Před první velkou čistkou.

Existují staré vykládací karty, které se čas od času objevují pod pulty vetešnictví nebo putují z ruky do ruky mezi sběrateli okultních a zakázaných artefaktů. Asi byste nečekali, že zatvrzelý scientifista jako já bude takovéhle věci znát, ale když se stýkáte s radikály, potkáte ledajaké lidi. Potřebu vzepřít se Mandátu mají spousty různých a vzájemně protichůdných skupin. Jejich zájmy se někdy překrývají. Podvýbory naplánují takovou nebo onakou společnou operaci nebo spolu sdílejí zdroje. Skoro nikdy to nevyjde. Už tak trávíte kvanta času tím, že bedlivě sledujete vlastní lidi, jestli se vás nechystají naprášit, a jak máte potom důvěřovat nějaké bandě spiritualistů hamounících podezřelý fetiš? Ale vzpomínám si, jak jsem si balíček těch karet prolistoval. Tehdy jsem si o nich nic moc nemyslel, tedy kromě toho, že ty obrázky jsou moc pěkné: starobylé, nebo aspoň reprodukované z dřívějších dob s košatějším vkusem.

Když jsem později pochopil, jak vlastně vypadal jeden každý den mého disidentského života, vybavila se mi jedna konkrétní karta. Bezstarostný mladík se psem, který nemá vůbec potuchy, že dovádí na okraji útesu. To jsme byli my: my akademici, hrající si na revolucionáře. Troufale jsme prosazovali své neortodoxní představy, protože všichni přece vědí, že Mandát se o nás nestará dost na to, aby nás plácl přes prsty. Obálku přijatelného smýšlení jsme pěchovali čistě teoretickými zradami; tvářili jsme se, kdovíjak nejsou důležité, a zároveň jsme věděli, že Mandát ví, že jsme jen hrstka vědátorů, vydávajících své pšouky za přelomové objevy, a mimo stránky odborných žurnálů na nich beztak nikomu nesejde. Jenomže se ukázalo, že někomu na nich přece jen záleželo. Když jsme nadšeně vykládali jeden druhému, že tohle je náš způsob, jak zevnitř uvolnit intelektuální stisk Mandátu, někdo to poslouchal a zapisoval si jména. A když jsme si navzájem říkali, že to s revolucí myslíme vážně, z některých z nás se takoví revolucionáři doopravdy stali. Na povrchu udržovali zdání svátečních disidentů, přitom se však rozhoupali ke skutečné akci.

A pak zničehonic začaly pořádkové síly vykopávat dveře našich pokojů, některé z nás donutily uprchnout, jiným tu příležitost vůbec nedaly. Komanda surovců v kanadách podnikala další a další ranní nájezdy. Já a Marquaine jsme dostali varování dřív, než se k nám mohli propracovat svými seznamy, a opustili jsme své služební byty, své knihy i ústavy, a dali se na útěk. Vydali jsme se na milost a nemilost všem těm kontaktům, jimiž jsme dříve pohrdali, protože naše uhlazená akademická revoluce byla přece jediným správným způsobem, jak takový převrat provést. Nakonec nás stejně chytili, jak vidíte podle toho, že jsem tady na Peci, ale první vlně zatýkání a deportací jsme se vyhnuli. Získali jsme ještě skoro celý rok na Zemi.

A celou tu dobu nám vrtalo v hlavě, kdo to asi byl. Protože tak to chodí vždycky. Někoho seberou a pak ho dusí ve výslechové místnosti, dokud ho nezlomí. Vyklopí jim všechna jména, zveličí zločiny – co zaznělo, co se stalo –, poněvadž tou dobou už se jim zoufale snaží něco prodat, koupit si zpátky vlastní život. Anebo někdo tou transformací prošel už dávno předtím, natolik tajně, aby se nikdo z jeho druhů nedozvěděl, že ho obrátili. Někdo na těch schůzích naslouchal každému smělému slovu zrady. Jed v srdci podvýboru. Nebo jich bylo hned několik. Kolují zvěsti o případech, kdy se ukázalo, že na výplatní listině Mandátu bylo tak nebo tak sedm lidí z deseti, včetně samotných vůdců. Tolik námahy, jenom aby nalíčili past na pár pošetilých bláznů, kteří by nikdy nesešli z cesty, nebýt předem nachystaných vějiček profesionálních zrádců. Když jsme se já a Marquaine vyhnuli první čistce, myslel si každý, na koho jsme se obrátili, přesně totéž, pokud se tedy vůbec odvažoval s námi mluvit. *Byli jste to vy? Jste zkompromitovaní?* A jakmile si začnete o někom pokládat takovouhle otázku, odpověď bude vždycky *ano*. Nikdo vám nedůvěřuje. Samotná skutečnost, že jste doposud měli štěstí, jako by vás obviňovala z podrazu.

Rozličné reakce, s nimiž se setkávám, když mě strkají do ubytovny pracovních sil, mě tedy příliš nepřekvapují.

. . . . . .

Za ideálních okolností bych si chtěl ty centrální ruiny prohlédnout zblízka, ještě než dostanu nakládačku, teď ale není vhodná chvíle na to, abych znovu zahajoval kariéru seriózního akademika! Teď je ta chvíle, kdy se choulím kolem ochromující bolesti implantovaného trackeru a dvojice Terolanových rabiátů mě napůl postrkuje, napůl nese táborem. Připitoměle si uvědomím, že zpod kupole vypadá obloha spíš šedohnědě než modrožlutočerně. Světlo je tu pořád divné, ale ne tak divné jako venku. Vlastně se docela podobá pozemskému slunci, prosvítajícímu skrze smog průmyslových čtvrtí, do kterých jsem se tenkrát zašil. Ach, domov!

Rozmazaně vidím ty velké pecovité stavby, jež se tyčí nad námi – přinejmenším tři patra vysoké, s olámanými vějířovitými lopatkami nebo korouhvičkami, jež čnějí ještě výš. Drmolím něco v tom smyslu, že se na ně chci podívat, ve skutečnosti však nejsem veden vědeckým zájmem, jen zoufalou myšlenkou, že kdyby mnou přestali tak

prudce cloumat, třeba by to tolik nebolelo. A mám neblahou předtuchu, co mě stihne ve chvíli, kdy mě nechají o samotě s ostatními trestanci. Protože jak říkám, na pohledy, kterými člověka častují druzí, sotva se na něj usměje štěstí, jsem už zvyklý. Na útěku mezi zubožených disidenty musíte dělat všechno pro to, abyste vypadali co nejbídněji. Ne proto, že když budete něco dávat na odiv, hned vám to sebere někdo silnější – ačkoli i to se stává –, ale proto, že oči všech ostatních vám budou říkat: *Kdes na to vzal peníze? Že ty jsi někoho zaprodal?*

Právě jsem byl na večeři s komandantem. Veřejně mě vytáhli z řady, aby mi dopřáli toto speciální zacházení. Nejenže si mě Terolan kupoval pitím a pohoštěním, taky si dával záležet, aby se mě ostatní štítili. Je mi jasné, že jen co mě stráže nechají o samotě, dostanu pořádně přes hubu a mezi mukly si udělám rovných nula přátel. Kromě metody cukru a biče měl Terolan v úmyslu přesně tohle. Pokud si přeje, aby mu ochočení učenci pomáhali vyřešit akademickou hádanku Pece, rozhodně se o ně nechce dělit s nikým jiným.

Tropím takový poprask, že můj doprovod musí u zřícenin na pár vteřin zastavit. Spíš proto, aby přehmátl a chytil mě pevněji, než aby mi vyhověl. Poulím oči na ty neuvěřitelné věci. Na ty mimozemské stavby. Vyrobené. Bezesporu vybudované inteligentními bytostmi. A taky napájené nějakou energií, tvrdil Terolan. Síť osad (opravdu?) rozprostřená po planetě. Civilizace (opravdu?), ze které zbyly jen vyschlé relikty, jako jsou tyhle.

Vezměte si dějiny lidstva. Nejednou už jsme zakusili vzestup i pád. Velká sucha i mrazy v minulosti zasáhly i Zemi. Snadno si lze představit, že vzkvétající společnost se může zhroutit, pokud se v teplém období přeorientuje na zemědělství, jenže pak přijde menší doba ledová… a vy máte pořád stejný počet lidí, ale jen čtvrtinu potravy. Po zhroucení doby bronzové ovšem lidstvo nevyhynulo. Plahočili jsme se dál, jenom nás prostě načas bylo míň, v méně složitých společenstvech. A dokonce ani v oblastech, na které jsme se vykašlali a odtáhli z nich jinam, jsme nebyli natolik pořádkumilovní, abychom pečlivě uklidili všechny své kosti, nástroje a haraburdí, a zmátli tak budoucí archeology.

Kde jsou tedy pozůstatky stavitelů pecí z Pece?

Vzhledem k tomu, že mi právě přicvakli ke klíční kosti masivní sponku, musím přiznat, že většina těchto erudovaných spekulací se ke mně dostaví až ex post. Rád bych si ale myslel, že alespoň zárodek té otázky je v mém bolestí trýzněném mozku už teď, v této chvíli.

. . . . . .

Ubytovna pracovních sil je nízká budova s plochou střechou. Jedna její stěna je vyrobená z průhledného plastu, aby nikdo neměl soukromí, a jako budík tak slouží samotné slunce. Uvnitř jsou i kamery, ale na život pod dozorem jsem si dávno zvykl. Vítejte v Mandátu! Jsem si naprosto jistý, že vězni přesně vědí, které rohy a hrany nejsou vidět, jak citlivé jsou audioreceptory a podobně. Ani ne tak za účelem svolání pořádného revolučního podvýboru, prostě jen k základnímu, každodennímu životu.

Střed vnitřního prostoru zabírají tvrdé plastové desky, uspořádané jako stoly. Později se dozvím, že každé ráno i večer probíhá rutinní reorganizace a ty desky se po-užívají taky jako postele, dají se totiž zasunout do úchytů ve stěnách. Stráže mě shodí na podlahu u jednoho z těch úchytů, v podstatě jen plesnivých škvír ve zdi. Jsou jich tu zhruba tři stovky; lemují podlouhlý prostor ubytovny. Můj nový domov.

Karta, kterou dozorci upevní nad mou osobní niku, ze mě stejně jako tracker, jejž mi nastřelili na tělo, dělá číslo 2275. Bolest mezitím zeslábla natolik, že můj mozek dokáže promyslet nemilé implikace té cifry.

Usuzuju, že čísla nerecyklují, a maximální kapacita těchto ubikací – jediných zdejších ubikací pro mukly – činí tři sta osob. Také jsem si dobře vědom toho, že trestance nikdy neposílají zpátky domů; když vás jednou deportují do extrasolárního pracovního programu, tento trest nemá stanovený konec. Na kratičkou chvilku chmurně zapřemítám, kde je asi hřbitov těch, které Mandát donutil, aby se za výzkum tady na Peci obětovali přede mnou. Pak se zamyslím nad logistikou zásobování v hlubokém vesmíru a pochopím, že s tou chmurností bych měl ještě přitvrdit. Mrtví se na Peci nepohřbívají. V jednom rohu ubytovny pracovních sil je recyklační jednotka a ta už se postará, aby jediná molekula pozemské výroby nepřišla nazmar. Organická chemie je koneckonců neuvěřitelně univerzální. Prvky ve vašem těle jsou z valné většiny stejné jako prvky v plastech, které lezou z víceúčelových tiskáren. Oblečení a talíře, židle i tupé příbory, to všechno přinejmenším částečně sestává z recyklovaných lidí. Stejně jako jídlo. Po straně jednotky se táhne úzká chodba se škvírami, do kterých máme házet odpadky a nesnědené zbytky. Velké otvory pro těla jsou na budově zvenčí, ne snad kvůli našemu útlocitu, nýbrž z praktických ohledů.

Později pochopím, že kromě odpudivého pragmatismu naší společnosti existuje ještě další důvod, proč nikdo za stěnami kupole nevykopal hřbitůvek s náhrobky, daty a nápisy jako „Zesnul příliš mlád“. Nekompatibilita mezi pecovskou a pozemskou biologií není nepřeklenutelná. Sápe se po nás. Naše mrtvé by dokázala využít.

Všímám si, že právě teď je v ubytovně překvapivě málo lidí. Pracovní den se teprve chýlí ke konci, takže muklové ještě pracují, zatímco většina zelenáčů z mojí várky se za-učuje do svých nových profesí. Propásl jsem instruktáž. Nezapadám. Odhaduju, že mám asi tak jednu drahocennou hodinu na lelkování v noclehárně, než se Pec sevře kolem každé mé chvilky jako svěrák. Snažím se tu hodinu strávit vleže v agonii na podlaze, ale zhruba dvě desítky lidí, kteří jsou tu se mnou, se na mě chodí dívat – a dost možná mi s předstihem uštědřit výše zmíněný výprask.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Symbiont*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.